

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

۲۰۲۴/۰۵/۰۴

پوهاند نصرالله ستانکزی

برگ های از تاریخ حقوق افغانستان (قسمت بیست و نهم)

نخستین قانون محابس و توقیف خانه های افغانستان

برای نخستین بار قانونی تحت عنوان « نظامنامه توقیفخانه ها و محبوسخانه ها » در ۱۰ میزان سال ۱۳۰۲ خورشیدی ، در ۲۷ قاعده بعد از تایید شاه امان الله خان نافذ گردید.

در آن نظامنامه در مورد ایجاد توقیف خانه و محابس نظر به تشکیلات اداری محلی تصریحات به عمل آمده است ، چنان که در قاعده اول آن چنین می خوانیم : « در هر مرکز تایب الحکومه گی ها و حکومتی های اعلی و حکومتی های سایر یک یک توقیفخانه ، و در مرکز نایب الحکومگی ها و حکومتی های کلان حبسخانه ها و علاوه بر آن در دارالسلطنه کابل یک حبسخانه عمومی ، موجود هستند . » ناگفته نماند که محبس مرکزی یا عمومی در شیرپور شهر کابل موقعیت داشته است.

امور مربوط به محابس توسط مامورین موظف تنظیم می شد ، اما امور به توقیف خانه منوط به کوتوالی یا قوماندانی امنیه بود.

نگهداری مجرمین نظر به مدت حبس شان متفاوت در نظر گرفته شده بود ، بدین معنا که هرگاه جزای محکوم بها قباحت یا مدت حبس بیشتر از سه ماه نمی بود ، مدت حبس را در توقیفخانه ها و هرگاه مدت حبس جنحه می بود در محابس مربوطه واحد های مربوطه اداری و هرگاه مدت حبس بیشتر از سه سال می بود ، در هر سال دو مراتبه به محبس عمومی کابل منتقل می شدند و هرگاه مدت حبس بیشتر از پنج سال می بود بطور عموم به محبس مرکزی به کابل فرستاده می شدند.

مطابق آن نظامنامه تمامی مصارف توقیف شدگان و محبوسین را دولت تامین می نمود ، و علاوه بر آن برای امور صحی نیز مراکز صحی در داخل محلات سلب آزادی پیش بینی شده بود ، و برای محبوسین و توقیف شدگان مریض ادارات ذیربط مکلف بودند که اتاق های جداگانه را در مراکز سلب آزادی تخصیص دهند . اما محبوسین و توقیف شدگان که نیاز به عمل جراحی می داشتند ، باید به شفاخانه های عمومی انتقال داده می شدند.

در نظامنامه توقیف خانه ها و محبوسخانه نگهداری مجرمین در اتاق های منفرد الی یک ماه برای اكمال تحقیقات پیش بینی شده بود و هم چنان در صورتیکه توقیف شدگان و محبوسین مرتکب اعمال ضد مقررات در مدت حبس می شدند ، نیز الی مدت پانزده روز در اتاق های مجرد نگهداری شده می توانستند.

مطابق آن نظامنامه برای اطفال و زنان محلات جداگانه در نظر گرفته می شدند.

هم چنان در هفته دو بار به روز های دوشنبه و جمعه زمینه پایبازی مساعد بود

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرولو مخکې په خیر و لولی

یکی از موارد جالب آن نظامنامه مجبور بودن محبوسین در مدت حبس به کار در داخل محبس بودند ، چنان که قاعده ۲۲ آن چنین مشعر بود: (در حبسخانه ها سعی و عمل محبوسین مجبوری است ، هر محبوس بیک کاری که در محبوسخانه ترتیب کرده می‌شود به آن کار مشغول می‌باشد)

نکته جالب دیگر عدم استعمال مسکرات و محدرات بود ، اما در این امر معتادان مستثنی شده بودند ، در این خصوص قاعده بیستم نظامنامه مزبور چنین صراحت داشت : برای انضباط و انتظام داخلی مامورین توقیف و محبوسخانه ها هر وقت که لزوم و ضرورت بدانند اطاق و کنار محابس و زیر فرش و لباس محبوسین را ملاحظه کرده می‌توانند در نزد محبوسین و توقیف شدگان هر گونه اسلحه جاریه و ناریه ، و همچنین چرس ، تمباکو، نسوار و سایر مکفیات در داخل محبس و توقیف خانه بالکل ممنوع است ، کسانیکه عملی تریاک باشند در باره آن ها سعی نمایند که موافق هدایات داکتر عمل تریاک شان قطع شود ، و اگر سبب هلاک شخص شود بقدر احتیاج بخوردن آن مجاز اند. برای توقیف شدگان مطابق نظامنامه مذکور حق گرفتن وکیل جایز بود.